

- János a „szeretet apostola”, sokszor szólítja fel a hívőket az egymás iránti szeretetre.
 - o Ő idézi: „úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket, erről ismeri fel mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok” (Jn 13,34–35); „gyűlöl titeket a világ” (Jn 15,18–19).
- De látja és világosan leírja a határt. Ez a tanítványok és a világ közötti határ. „A világ szereti a magát”, de a hívők, Jézus tanítványai nem e világból valók.
 - o A világ embere törekszik arra, hogy szeressék, elfogadják: ha diszkriminált, egyénileg igyekszik bizonyítani, vagy szervezkedik. – Mi mire törekszünk, van-e bennünk ilyen?
- Nem azt mondja, hogy „ha a világ gyűlöl minket, legalább mi szeressük egymást”. A szeretet gyakorlásához erő kell (önmagam legyőzésére is), forrása kell legyen, ez nem önmagamban és nem is a hívő közösségben van.
- János végig arról a szeretetről beszél, ami Istentől jön és csak onnan jöhet.
 - o Ha mi ezzel a szeretettel szeretjük testvéreinket, akkor az nem tőlünk van. Istentől, aki a benne hívőknek adja ezt. Jézus is csak a tanítványainak mondja Jn 13,34–35-öt. Ezért tudjuk, hogy a tanítványai vagyunk, és átmertünk a halálból az életbe.
 - o Jn 5,24: „aki hallja az én igémet és hisz annak, aki elküldött engem... átment a halálból az életbe” – ezt még hitetleneknek mondja. A hallással és a hittel kezdődik, történik az átmenet, a szeretet (az agapé) utána jön.
- „Annak ellenére való szeretet”. A világ felé is, hogy megmeneküljenek. Nem gyűlölködhetem őket.
 - o A gyűlölethez nem kell sok: elég egy sértődés, félreértés, amely után szégyellek bocsánatot kérni, megbeszélni, mi történt. Halmazódik, és valódi gyilkosságig is elmehet (Kain). – Örök életem van, ezért nem hagyhatom így, ha ilyen helyzetbe kerülök.
- „Ő az életét adta értünk”, a bűntelen a bűnösért. „Erről ismertük meg” magát Jézus Krisztust: Ő az, aki ezt tette értünk. „Számunkra Krisztus az, ami a keresztre.”
 - o A tanítványai vagyunk, és ebben kell követnünk Őt: odaadni életünket testvéreinkért. Ebben a testi halál éppúgy benne van, mint a „mindennapi lemondások” (az önmagamhoz való jogról) a másik javára. Az időm, a pénzem stb. odaadása csak ennek a konkrét cselekedetekre váltása.
 - Az önmagához való jogról lemondott ember állapota: „Krisztust magasztalni fogják énértem, akár élek, akár meghalok.” (Fil 1,20) Krisztus magasztalása egyedül fontos és egyedül biztos. Az, hogy mi lesz velem, az Ő kezében van.
 - o De a „konkrét cselekedet” nem elég, azt lehet fásultan, sóhajtozva is végezni. Meglátszik, hogy így végzem, vagy valódi szeretettel. El kell kérnem fentről naponta – és az elkészített jó cselekedeteket is.
 - o Az Istentől elkészített cselekedetekben Isten cselekszik. Célja, hogy a másik ember is megtérjen, és értem is, érte is „dicsőíthessék a mennyei Atyát”. Hogy hogyan végzi el, azt nem biztos, hogy láthatom előre. Ezért is fontos, hogy Ő mutassa meg, mit kell tennem és hogyan, ne módosítsam azt a saját elképzeléseimmel.